

Written by - மூலக்கப்பதி -

Thursday, 07 December 2017 18:04 - Last Updated Thursday, 07 December 2017 18:17

, ஆகிய கதைத் தொகுப்புகளையும் ,

00000000 00000000000000

என்ற ஆய்வுநூலையும் வரவாக்கியிருப்பவர். அண்மையில் அவர் எழுதிய அனதை துக்கவிதைகளும் சமீபதிப்பாக மனக்குருவி என்ற பெயரில் வெளியாகியிருக்கிறது.

சின்னை ஏயர் இந்தியா நிறுவனத்தில் பல வருடங்கள் நிருவாகியாக பணியாற்றிவிட்டு ஓய்வுபெற்றிருப்பவர். கவிஞர், சிறுகதைப் படைப்பாளி, ஆய்வாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர், அத்துடன் ஓவியர். இவரது நூல்களின் முகப்போவியங்களும் இவருடையதுதான். இவ்வாறு பன்முக ஆற்றலும் மிக்க வதைஸ்வரன் எமது அவுஸ்திரேலியத் தமிழ் இலக்கியகலசை சங்கத்தினதும் நெருக்கமான நண்பர்தான்.

2010 இல் நாம் மெல்பனில் நடத்திய புத்தாவது எழுத்தாளர் விழாவின் கருத்தரங்கில் " இலக்கியப் படைப்பு படைப்பாளியின் பிம்பத்தை உணரத்துமா?" என்ற தலைப்பில் கருத்துச் சிறிவுள்ள உரையை நிகழ்த்தினார். அந்தவருடையின்னர் வீரகசேரியிலும் வெளியானது. கொழும்பில் 2011 இல் நடந்த சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் மலரிலும் இடம்பெற்றது. இப்பொழுது அதனைப் பதித்தாலும் புதிதாக பதிக்கும் உணர்வையே தரக்கூடியது. வதைஸ்வரனின் கதைகள், கவிதைகள் அனதை திற்கும் இந்தத் தன்மை இருப்பது வியப்பானது. வதைஸ்வரனின் கூறிப்பிட்ட அந்தக் கட்டுரை இவ்வாறு தொடங்குகிறது:

" எழுத்தாளன் என்பவன் மனிதகுலத்தின் மனசாட்சி என்ற பொன்மொழி மாறி, அவன் தன் சமுதாயத்தின் பிணசாட்சியாக எல்லாவற்றையும் தயக்கமான கரலில் மூண்டுமூண்டு துக்ககொண்டிருப்பவனாக இன்று செயல்படவேண்டியிருக்கிறது. பொதுவாக நமக்கு எழுத்தாளர்களையென்றே அறிமுகம் என்பது அவர்களையே புத்தகங்கள் தான். நாம் வாசிக்கும் புத்தகங்கள் மட்டும் விவரிக் கப்படும் கதாபாத்திரங்களின் சாயல்களில் ஏதாவது ஒன்றை அந்த எழுத்தாளருடைய ஆளுமையுடன் சம்பந்தப்படுத்திக்கொள்கிறோம். ஆனால், நடமுறையில் அது வேறாக இருக்கிறது. இந்த சமயம் எனக்கு ஒரு பழைய சம்பவம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. 1971 என்று நின்கைகிறேன். திருச்சியில் ஒரு கவிதைக்கட்டத்திற்குக் காகநான் அழகைக் கட்டி இருந்தேன். ரயிலில் இருந்து இறங்கியவுடன் வரவேற்க வந்திருந்தவர்களில் ஒருவர் " ஏன் வதைஸ்வரன் வரவில்லையா? " என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார். " நான் தான் அது " என்றேன். எனக்கு அப்போது 35 வயது இருக்கும். " என்ன ஸார்... நீங்களா... வதைஸ்வரன்? " உங்கள் கவிதைகளைப் பதித்தபோது வயதான முதியவராக நீண்டதூடியும் காவி ஜிப்பாவும் போட்டுக் கொண்டு கதைத் தூடியுடன் நிற்பீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். நீங்கள், உங்கள் கவிதையின் முதிர்ச்சிக் கும் உங்கள்க்கும் சம்பந்தமில்லாத ஆளாக இருக்கிறீர்களே? " என்று சொல்லிச் சிரித்தார். ஒரு படைப்பு நம் மனதிற்குள் அதன் ஆசிரியரின் பிம்பத்தையே உருவாக்கிவிடுகிறது. ஒரு படைப்பை வாசிக்கும் போது அதை எழுதிய ஆசிரியர் இப்படித் தான் இருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானத்திற்கு வந்துவிடுகின்றோம்."

வதைஸ்வரனின் இந்தக் கற்றிலிருக்கும் உண்மை, அனுபவித்துப்பார்த்தவர்களுக்கு பாரியும். அகிலனின் பாவனைகளுக்கு திரைப்படமாகிய வேளையில் படப்பிடிப்பு தளத்திற்கு

Written by - முருகப்பதி -

Thursday, 07 December 2017 18:04 - Last Updated Thursday, 07 December 2017 18:17

வந்திருந்த அகிலனைப் பார்த்துவிட்டு சிவாஜி கணசேனும் அவ்வாறு ஏமாற்றமடைந்தவர் தான்.

வதைச் சுவரன் முதல் முதலில் எனக்கு தொலைபேசி ஊடாகவே 1994 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் அறிமுகமானார். அவர் சிட்னியில் தமது பிள்ளைகளிடம் வந்திருந்த சமயம் தொடர்புகொண்டார். நண்பர் இந்திரா பார்த்தசாரதியிடத்திலேயே எனது தொலைபேசி இலக்கம் பற்றியிருக்கிறார். ஒருநாள் தொடர்புகொண்டு "வதைச் சுவரன் பச்சுகின்றனே" என்றார். அன்றிலிருந்து இற்றைவரையில் கடிதங்கள், தொலைபேசி, மின்னஞ்சல் வாயிலாக என்னோடும் பேசிக்கொண்டிருப்பவர்.

இவருடனும் நேர்காணல் நடத்தி, பிரான்ஸிலிருந்து வளையான நண்பர் குகநாதன் நடத்திய ஈழநாடு இதழில் எழுதியிருக்கின்றனே. 1998 இல் வளையான எனது சந்திப்பு நேர்காணல் தொகுப்பிலும் இவர் இடம் பெற்றுள்ளார். முதலாவது தொலைபேசித் தொடர்பாடலின் போது, "விந்து நிலையிலிருந்து, விந்தையான உயரங்களாக, செயல் திறன்களாக மனிதன் வளரவது விஞ்ஞான - தத்துவ இயல்களில் இன்னும் ஆச்சரியமான விஷயம். அவன் வளரும் திசைகளை இரண்டு விஷயங்கள் நிர்ணயிக்கின்றன. ஒன்று, அவன் பிறவித்துளிக் குள் கொண்டு வந்த செய்கிகள், இரண்டு அதை பரிமளிக்கச் செய்யும் புறவாழ்க்கை சமூகங்கள். அதன் தாக்கங்கள். இந்த இரண்டு விஷயங்களும் தான் தனது இலக்கிய நாட்டத்திற்கான காரணங்களாக இருந்திருக்கவேண்டும்" என்றார்.

இவர் தமது பள்ளிப்பருவத்தில் பிரதானமான பாடமாக எடுத்துக்கொண்டது வடமொழி சமஸ்கிருதம். ஆனால், பள்ளிக் கு வளையே ஆர்வமாக மீழ் கியிருந்தது தமிழ் க்கவிதைகளில். இலக்கண பண்பித்த தமிழிலிருந்து இளமகை காலத்திலேயே தப்பியிருக்கும் வதைச் சுவரன், கம்பரையும் இளங்கோவையும் தாயுமானவரையும் திரும்பலரையும் சங்க இலக்கியங்களையும் கற்றவர். மகாகவி பாரதிபுதுச்சேரியில் பாரதிதாசன், குவளகை கண்ணன் முதலான நண்பர்களிடம் இணைந்து மாந்தரோப்புகளில் இலக்கியம் பேசியதுபோன்று, இவரும் தனது நண்பர்களிடம் மாமர நிழலில் அமர்ந்து இலக்கியம் படித்தவர்.

இளம் வயதிலேயே கையெழுத்து இதழ் வளையிட்ட அனுபவம் பெற்றவர். ஐரோப்பாவில் 1920 - 25 காலப்பகுதியில் ஆங்கிலத்தில் தோற்றம் பெற்ற புதுக்கவிதை இயக்கம் தமிழகத்திலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. பாரதியும் இதன் பாதிப்பிற்கு ஆட்பட்டிருந்தவர். சி.சு. செல்லப்பா தமிழகத்தில் புதுக்கவிதைக்காகவே எழுத்து என்னும் சிறந்தழை தொடக்கியபோது அதில் எழுத்த தொடங்கிய கவிஞர் வதைச் சுவரன், அந்த இலக்கிய வடிவத்தில் தான் ஈடுபட்டதற்கான காரணத்தை இவ்வாறு விளக்குகிறார்:

"இந்தியா சூதந்திரம் பெற்று தாய்க்கொடி பறக்க ஆரம்பித்தவுடன், தமிழ் இலக்கியம் நீண்ட பெருமச்சு விட்டுக்கொண்டது. சூதந்திரத்துக்கு முன்னம் பக்திப்பரவசமாய் வீர உணர்ச்சிகளைக் குழைத்து, குழைத்து வளையான ஏசி, இந்தியனை ஏற்றிப்பாடிய பாட்டுக்களெல்லாம் சூதந்திரத்துக்குப்பின்னர் சற்றே அர்த்தம் குறைந்து அழுத்தம் குறைந்த ஒலிபெருக்கிக் காற்றாயிற்று. இந்தியன் குருட்டு

சொந்தமாகிவிட்ட இவ்வளவு பெரிய நாட்டை, அறிவால், விஞ்ஞானத்தால் புதிய சமீகப்பார்வையினால் ஆண்டு வளர்க்கவேண்டிய கஷ்டம் வந்தது. அப்போது இலக்கியமும் தன் காரணம் - புதுக்காலம், புதிய சமீகநிலைக்கு இசைந்த காலமாக மாற்றிக்கொள்ளவேண்டிய பரிணாம அவசியம் ஏற்பட்டது. அப்போது புத்திரிகைகளில் உய்யும் வகையறியாமல் திரும்பத் திரும்ப பழைய மரபு உவமங்களை, அலங்கார வறும்புகளைத் தாங்கிச் செய்யுள்கள் ஊமையைப்போல கவிதைகள் என பிரசுரம் கண்டதை நான் பார்த்ததுண்டு. இப்படிப்பட்ட 'காலண்டர்' கவிதைகளுக்கு மாறாக, காலத்தால் 'பொய்த்துப்போன்' சில மரபுத்தாளங்களை நீக்கி, சிந்தனையின் வகைத்தையே கவிதையின் தாளமாக ஏற்றி ஏன் கவிதை படக்கட்டாது? என்று சிந்திக்க சில படபாளிகள் துணிந்தனர். அந்தவகையில் ந. பிச்சமீர்த்தி முன்னோடி"

வதைஸ்வரனின் நகரச்சுவர்கள் கவிதைத்தொகுப்பில் 154 கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. "இவருடைய கவிதை மொழி பெரும்பாலும் பச்சு சந்தத்தையும் மெல்லிய ஓசை நயத்தையும் கொண்டது. இவர் கீரமயான பார்வையும் ஒலியின் இழைவும் தெரிந்த ஒரு காட்சிக் கவிஞராக வளிப்புகிறார். இவரின் கவிதை மாந்தர்கள் நேரடியான இயல்பான வாழ்வைச் செயல்பாடுகளைக் கொண்டு பறவை போன்று மென்மையும் விலங்குகள் போன்று கடுமையும் உடையவர்கள்" என்று இந்த நூலைப்பற்றிய அறிமுகத்தில் ஆர். ராஜகோபாலன் சொல்கிறார்.

வதைஸ்வரனின் 'கால் மூளைத்தமனம்' கதைத்தொகுப்பு 1993 இல் வளியாகிறது. இதுவே இவரது முதல் கதைத்தொகுப்பின் நின்கைகின்றன. அவரது பச்சுசிலும் எழுத்திலும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது அவரது ஆச்சரிய கணங்கள் தான். எனக்கு அவர் எழுதும் மின்னஞ்சல் வரிகளிலும் அதனை அவதானித்திருக்கின்றன. 'கால் மூளைத்தமனம்' தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதியிருக்கும் ஐராவதம், "எஸ். வதைஸ்வரன் என்ற அற்புதமான கலைஞரோ கண்களில் வியப்பு மறையாமல் உலகை பார்த்துக் கிறார். இதற்கு பார்வை படத்தை திரும்பத்தே நல்ல கலைஞரின் அடையாளம். நிஜமாகவே கழந்தையின் கண்களில் ஒளிரும் ஆச்சரியத்தோடு உலகைப் பார்த்துக் கிறார். அப்பொழுது எழுத்தும் புத்தும் துணர்ச்சி தோன்றும் வகையில் அமைகிறது" என எழுதுகிறார். இந்தத்தொகுப்பின் முதல் கதை 'சகைகிள் சாமி' என்னையும் ஆச்சரியப்படவைத்தது. எதிர்வரும் நாட்களில் வாசிப்பது அனுபவப்பகிர்வுக்கு இந்தத்தொகுதியை சிபாரிசு செய்யவிரும்புகின்றன. சிறுகதைக்குரிய அத்தனை இலட்சணங்களும் கட்டுக்கோப்புடனும் அழகியல் இழையோடும் வகையில் எழுதும் ஆற்றலும் மிக்கவர் வதைஸ்வரன்.

கடந்த மீ - ஐயின் மாதங்களில் இலங்கையில் நின்றன. எங்கள் ஊருக்கு சமீபமாக இருக்கிறது மினுவாங்கொடையின் பிந்தசேம். அங்கு கல்லொலுவை என்ற முஸ்லிம் மக்கள் சிறிந்து வாழும் ஒரு கிராமத்திலிருக்கும் எனது நீண்டகால இலக்கிய நண்பர் மு. பஷீர்பார் கச்சென்றிருந்தன. அவரும் மதுமதைந்த தளர்ச்சியினால் ஊன்றுகோலுடன் நடமாடுகிறார். என்னோடு வளியே சிறிய உலாத்தலுக்கு வரும்போதும் அந்த ஊன்றுகோலுடன் புறப்பட்டார். இடையில் நின்று "பிப்பதி, வதைஸ்வரனின் ஒரு கவிதையை சொல்கிறேன்" என்றார்.

அவர் சொன்ன கவிதை:

"ஊர் சிவசங்களைக் கவிட்டும், தன் சொந்த வாழ்க்கையை, தனக்கே

